

dán k vyjádření — není důvodna. V protokolu sepsaném o jednání dne 13. února 1925 je konstatováno, že ob. fin. komise obou obcí konaly dopoledne téhož dne schůzi, jejímž předmětem bylo právě fin. vyrovnání mezi oběma obcemi za příčinou změny hranic. Stížnost toho ostatně nepopírá, nýbrž namítá toliko, že fin. komise neučinila žádného usnesení, poněvadž k dotazu předsedy jejího, zda usnesení takového je potřeba, delegát zv-u prý odpověděl, že nikoli, poněvadž jde o pouhou formalitu. Je tedy patrné, že sporná věc fin. komisi k vyjádření předložena byla, a že fin. komise, ač měla možnost, žádného usnesení neučinila, resp. vyjádření nepodala. Že tak neučinila vzhledem na tvrzení prohlášení delegáta zv-u, na věci arciť ničeho nemění. Poněvadž však podle §§ 10 a 11 ve spojení s § 9 odst. 5 fin. nov. stačí, když věc fin. komisi byla k vyjádření předložena, kdežto okolnost, že komise své vyjádření nepodá, projednání věci zastupitelstvem na překážku není, v daném případě pak skutečně fin. komisi možnost, o věci se vyjádřiti, dána byla, nelze vytýkanou vadu uznati.

Jiných námitek formálních, nežli právě uvedené, fin. komise v řízení adm. nevznesla. — — — Nss mohl a ovšem musil by tedy hleděti k dalším námitkám takovým, teprve ve stížnosti vzneseným jenom potud, pokud by vytýkaly, že nař. usnesení ob. zastupitelstva trpí absolutní nulitou, neboť takovou vadu vytýkati může strana v každém stadiu řízení. Než ani okolnost, že schůze ob. zastupitelstva nebyla 3 dny předem svolána a veřejně prohlášena (§§ 12 a 6/2 fin. nov.), ani okolnost, že nebylo při ní hlasováno dle jmen (§ 10/3 fin. nov.), ani posléze okolnost, že nebyl o schůzi sepsán protokol (§ 47 ob. zř.) — i kdyby tyto tvrzené vady skutečně se byly zběhly — nezakládaly by zmatečnost usnesení ob. zastupitelstva, kdyžť cit. předpisy takové sankce nevyslovují. Zmatečným bylo by arciť usnesení zastupitelstva tehdy, kdyžby usnášení byly se zúčastnily také osoby, které nejsou členy tohoto sboru. Z protokolu sepsaného o jednání dne 13. února 1925 je však patrné, že každé z obou zastupitelstev se usnášelo zvlášť pro sebe, a že se usnášení zastupitelstva obce P. zúčastnili jenom členové tohoto sboru. Pouhá okolnost však, že v místnosti, kde ob. zastupitelstvo p-ské zasedalo a se usnášelo, zasedalo současně také zastupitelstvo obce D., a že tam byly přítomny také jiné osoby, aniž by usnášení se byly zúčastnily, platnosti usnesení toho — jinak řádně učiněného — na závadu není. Názor stížnosti, že usnášení zastupitelstva musí se díti tajně, je v přímém rozporu s jasným zněním § 45 ob. zř., resp. § 10 fin. nov. — — —

Č. 6627.

Výčepní licence. — Administrativní řízení (Podkarpatská Rus): Rozhodovati v druhé a poslední stolici o odnětí výčepní licence podle zák. čl. XXV : 1899 přísluší min-u fin., nikoliv hlav. fin. ředitelství v Užhorodě.

(Nález ze dne 10. června 1927 č. 12.565.)

V ě c: Simon L. v Berehově (adv. Dr. Rud. Rábl z Prahy) proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě stran výčepní licence.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-li byla rozhodnutím býv. uher. fin. ředitelství v Berehově z 2. října 1908 udělena licence k neobmezenému výčepu lihovin v Berehově. Když prováděna byla revize licencí k výrobě a výčepu lihovin v Podk. Rusi, žádal st-li, aby mu výčepní licence i nadále byla ponechána, ježto je pramenem výživy jeho 7členné rodiny a 2 jeho synové jsou válečnými invalidy. — Fin. ředitelství v Berehově vyslovalo rozhodnutím z 18. června 1923, že uděluje st-li podle zák. čl. XXV : 1899 a za podmínek v něm obsažených povolení, aby mohl v místnostech domu čp. . . . v Berehově, a mimo ně v bezprostředním okolí lihové nápoje všech druhů, pivo a víno osobně čepovati. Současně vyslovalo, že povolení to má platnost na jeden rok. — Rozhodnutím z 25. února 1925 odňalo však fin. ředitelství v Berehově st-li ve smyslu § 12 a 15 zák. čl. XXV : 1899 ono povolení dnem 30. března 1925. Hlavní fin. ředitelství v Užhorodě pak nař. rozhodnutím odvolání proti tomu vznesené zamítlo z důvodu rozhodnutí I. stolice. — — — —

Stížnost namítá v první řadě inkompetenci žal. úřadu k rozhodování tvrdíc, že toto náleží min. fin. Námitce této bylo dáti za pravdu.

Podle § 1 zák. z 9. února 1922 č. 59 Sb., jímž se zřizuje hlavní fin. ředitelství pro Podk. Rus v Užhorodě, má tento úřad rozhodovati o všech věcech, týkajících se stát. fin. správy, pokud nejsou vyhrazeny min. fin., nebo nepatří do oboru působnosti úřadů a orgánů tomuto hl. fin. ředitelství podřízených.

Udělení a odnímání licencí k výčepu lihovin upraveno je zák. čl. XXV : 1899. Zákon tento stanoví v 1. odst. § 7, že povolení k výčepu lihových nápojů, nebo prodeji v malém nebo ve velkém po slyšení příslušného adm. úřadu uděluje fin. správa (fin. ředitelství), která je ohledně místa obchodu příslušná. Podle 4. odst. § 7 cit. zák. odvolací instancí je min. fin., jež rozhoduje, vyžádavši si dle potřeby vyjádření min. vnitra. V § 15 pojednává cit. zákon o způsobech zániku povolení udělených podle § 7 a stanoví, že ohledně odnětí povolení rozhodují . . . v § 7 zmíněné fin. a adm. úřady. Je tedy příslušným dle tohoto ustanovení k výroku o zániku licence v první stolici fin. ředitelství, v druhé a poslední instanci pak min. fin.

Rozhodovalo-li v daném případě o odvolání st-lově z rozhodnutí fin. ředitelství v Berehově hl. fin. ředitelství v Užhorodě, je jeho rozhodnutí jako úřadu nepřislušného zmatečné. — — — —

Č. 6628.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Zřetel na ustanovení § 5 náhr. zák. při propouštění půdy ze záboru podle § 11 zák. záb.

(Nález ze dne 11. června 1927 č. 25.753/26.)